

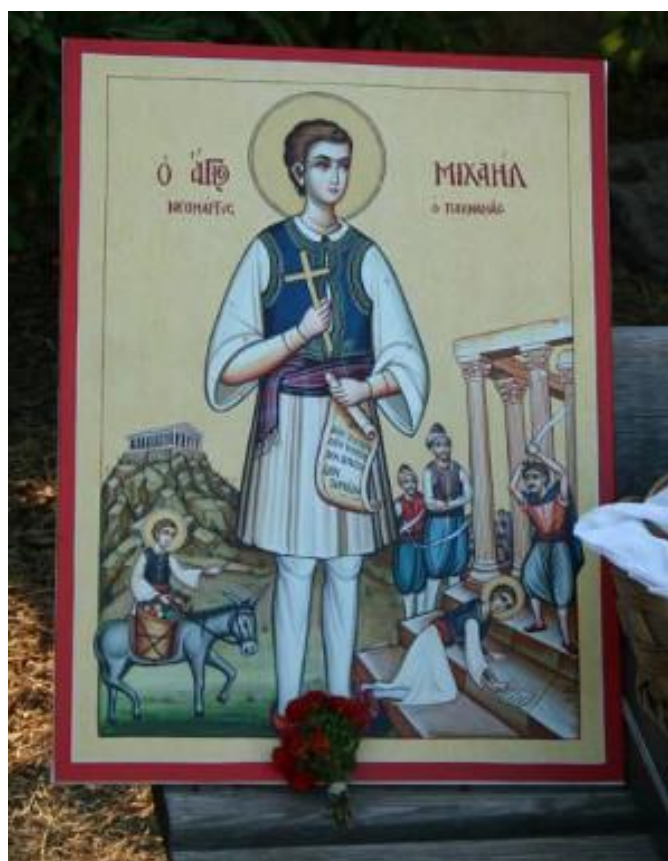
Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**«БИЙ ЩОСИЛИ ЗА
ВІРУ ХРИСТОВУ»**

**"STRIKE WITH ALL
YOUR MIGHT, FOR
THE FAITH OF
CHRIST"**

**«FRAPPE AVEC
TOUTE PUISSANCE
POUR LA FOI DU
CHRIST»**

Pr. Ihor Kutash
ikutash@gmail.com

**«Що Тобі, Сину Божий, до нас? Прийшов Ти сюди передчасно нас мучити?»
(Матвія 8:29)**

Неділя П'ята по П'ятидесятниці

У Господа нашого Ісуса Христа чимало багато титулів. Один з найкрасивіших і найвтішніших для тих, хто слідує за Ним у розпалі часто бурхливого моря життя – «Князь миру». І ось тут парадокс: Господь наш сказав одного разу, як повідомляє Його Ученик і Євангеліста Матвій: «Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, Я не мир принести прийшов, а меча.» (10:34). Яке вчення ми можемо отримати з цього парадоксу?

По перше, нам простіше стане зрозуміти сенс жахливої події, описаної у сьогоднішній Євангелії стосовно звільнення двох біснуватих чоловіків у країні Гадаринській (Матвія 8:28-9:1). Ці чоловіки були настільки страшні через опанування їх злими духами званих демонами, що люди намагалися усіма силами, їх уникати. Князь миру не так зробив. Він і не погрожував їм чи їхнім духовним учителям. Його потужна присутність було достатньою, щоб зробити цим злим духам так жахливо *ніяково*, що вони стали кричати: «Що Тобі, Сину Божий, до нас? Прийшов Ти сюди передчасно нас мучити?»

Цю Присутність, яка приносить утішення, розраду, надію, спокій та радість стурбованій душі, яка шукає Його, сприймали ці злі духи, як загрозу – як оголошення війни. Чому? Тому що вони зробили свій вибір знову і знову і знову. Вони не хотіли любити, шанувати й служити своєму Творцеві й справжньому Володареві, Богу Отцю. Вони висловлювали це рішення заново тривалою кампанією знищення цих двох Його чудових творінь - двох чоловіків, про яких іде мова. А тепер вони знали, що далі їм уже не буде можливо вести цю операцію. Прихід Ісуса був чітким сигналом для них. Вони прагнули висловити свій вибір стосовно нищення Його творіння останнім нерпозважним кроком - опанувавши свиней, хоча це було б лише на кілька сумадшедших хвилин, доки тварини не кинуться з обриву і потонуть, ставши знову не доступними для них.

А все одно мусіли вони просити від Господа дозвіл на це. Він відповів: «Ідіть!» І стадо свиней кинулися і згинули - завдавши жаху й збентеження тим, хто їх доглядав, а особливо їхнім власникам, для яких це був великим ударом. Ісус приніс меч.

Проте, для двох чоловік, які були опановані бісами, цей меч приніс несподівану, чудесну свободу. Радість! Надію! Новий початок! І для всіх, хто замислюється над сенсом цієї події – надію також, а разом і виклик. Ця подія показує, мету зла та його наслідки: смерть, втрату, жах. І, таким чином, подає і надію на те, що, приєднуючи себе до Господа, можна таки змінити свій шлях і уникнути цих наслідків. І відтак завдання: так робити. Вибираймо тепер. І так же само вибираймо - і знову і знову: не зло, а Бога. Життя, а не смерть. Любов, а не ненависть. Доброту, а не ненависть, не жорстокість. Бога, не зло. Ми МОЖЕМО так вибирати. Ми МОЖЕМО стати носіями милосердя і доброти Бога і приносити світло в темному світі.

Відгомін цього можна знайти в житті Святого, якого ми відзначаємо сьогодні, 13-го липня 2014 р. (це ж 30-го червня за юліанським календарем): Новомученика Михаїла Паканаса (часто додають слово «Садівник»): [ось тут](#)). Михаїл народився в 1753-му році в Афінах у бідній сім'ї, яка не могла собі дозволити відправити його в школу. Він заробляв на життя вирощуванням та продажем овочів. Одного разу, коли йому було 18 років, коли він повертався від продажу своїх овочів у сільській місцевості його затримали деякі мусульмани жителі міста (вони становили близько одну десяту населення у той час), які звинуватили його в доставі пороху грецьким повстанцям проти османського панування. Це було в 1771-му р. Грецька боротьба за незалежність була ще більше як 40 років у майбутньому, але війна між Росією і Туреччиною (1768-1774), в результаті якої Росія вперше отримала владу над Кримом (і мала її до 1954 р., коли Крим став частиною Української Радянської Соціалістичної Республіки), значно збільшила антагонізм між християнським і мусульманським населенням.

Не було це незвичайною справою що так людина обвинувачуна людина

формально переходила в іслам для того, щоб отримати помилування. Були зусилля досягнення цієї мети з Михаїлом. Один чиновник навіть сказав йому: «Будь нерозумним. Виконай поверхове зречення твоєї віри, щоб просто врятувати життя. А потім переселись кудись в іншому місці і повертайся у свою віру» ([ось тут](#)). Михаїла заохочував залишатися стійким один ревний православний християнин на ім'я Георгій, який відвідав його у в'язниці і молився разом з ним. Так як Михайло вперто відмовлявся навертатися, нарешті, настав день страти його обезголовленням. Прив'язали його до одного зі стовпів чудового храму Зевсу Олімпійському (цей стовп донині несе напис з його ім'ям на ньому). По дорозі він просив вибачення у тих, кого він зустрів. Кат, можливо, з жалю через юність ув'язненого, або, що більш імовірно, в надії, що Михаїл все ще може змінити свою думку і повернутися до ісламу, спочатку завдавав йому легкі удари тупим боком меча. Та юнак вигукнув мужність, натхненною вірою в Того, Хто знищив смерть: «Бий щосили за віру Христову!» Це рішучий вигук досяг своєї мети і Михаїл переселився в небесні Обителі, де всі конфлікти назавжди вирішені любов'ю і радістю.

Парадокс знайшов і своє вирішення - за межами цього перехідного світу, де рішення приймаються і знову й знову перевіряються. Меч, якого приніс Ісус - не матеріальний, який шкодить земним тілам його супротивників – а духовний, що спричинює рішення: за добро, любов і милосердя - втілені в їхньому звершеному Представникові, Ісусові з Назарета, або за протилежне: ненависть, помсту, швидкоплинні земні речі і владу. Цей меч, Духом Святим, діє в житті кожної людини, яка жила, живе або буде коли-небудь жити на цій планеті. Він діє і в нас. Так, давайте, вибираймо: Бога, Ісуса, любов, доброту, ласкавість, милосердя. Світ цей, що так швидко зникає може назвати тих, хто так вибирає: «невдахами». Так дивляться на Ісуса розп'ятого, страждуючого або мертвого на Хресті ті, хто відкидає Його: чи то навмисно чи то через незнання (швидше за все більша частина саме з цієї причини). Християни знають і Церква проголошує: «Ісус Христос - переможний!» (Це ж і значіння, грекою, літер «IC XC NI KA» на просфорах, на Хлібі для Літургії). Ми, які вибираємо Його - послідовно й наполегливо - також переможці. Як і Новомученик Михаїл Садівник Афінівський - чий сміливий вибір підніс його до найвеличнішого й найкрасивішого з садів: до Раю!

“STRIKE WITH ALL YOUR MIGHT, FOR THE FAITH OF CHRIST”

“What have we to do with You, Jesus, You Son of God? Have You come here to torture us before the appointed time?” (Matthew 8:29)

Fifth Sunday after Pentecost

Our Lord Jesus Christ has many titles. One of the most beautiful and comforting to those who follow Him in the midst of the often raging seas of life is “Prince of peace”. And there is a paradox here for our Lord said on one occasion, as

«FRAPPE AVEC TOUTE PUISSANCE POUR LA FOI DU CHRIST»

«Qu'y a-t-il entre nous et Toi, Fils de Dieu? Es-Tu venu ici pour nous tourmenter avant le temps?» (Matthieu 8:29)

Cinquième dimanche après la Pentecôte

Notre Seigneur Jésus-Christ a de nombreux titres. L'un des plus beaux et réconfortant pour ceux qui Le suivent dans le milieu des mers souvent déchaînées de la vie est «Prince de la paix». Et il ya un paradoxe, car notre Seigneur a dit à une

reported by His Disciple and Evangelist Matthew: "Do not think that I came to bring peace on earth. I did not come to bring peace but a sword" (10:34). What teaching can we derive from this paradox?

For one, it can help us understand the meaning of the terrible event described in today's Gospel regarding the liberation of two demon-possessed men in the country of the Gadarenes (Matthew 8:28-9:1). Those men were so fierce because of the hold on them of evil spirits called demons that people would go out of their way to avoid them. The Prince of peace did not. Nor did He threaten the men or their spiritual tormentors. His powerful presence was sufficient to make those evil ones so dreadfully *uncomfortable* that they cried out: "What have we to do with You, Jesus, You Son of God? Have You come here to torment us before the time?"

That Presence which brings comfort, consolation, hope, peace, joy to the troubled soul which seeks Him, was received by these evil ones as a threat - a declaration of war. Why? Because they had made choices over and over and over. They would *not* love, honour and serve their Creator and true Lord, God the Father. They expressed that decision anew by an ongoing campaign of destruction against two of His wonderful creations - the two men in question. And now they knew that they could no longer carry on with that operation. The arrival of Jesus was a clear message to them. They sought to express their choice regarding the destruction of His creation in one last *desperate* action - possessing the pigs, even though it would only be for a few mad minutes until the animals would rush off the cliff and be drowned, becoming no longer accessible to them.

Yet even so, they had to beg permission from the Lord. He answered: "Go". And the herd of pigs rushed to their death - to the horror and dismay of those guarding

occasion, telle que rapportée par Son Disciple et Évangéliste Matthieu: «Ne croyez pas que Je suis venu apporter la paix sur la terre; Je ne suis pas venu apporter la paix, mais l'épée» (10:34). Quel enseignement pouvons-nous tirer de ce paradoxe?

D'une part, il peut nous aider à comprendre le sens du terrible événement décrit dans l'Évangile d'aujourd'hui en ce qui concerne la libération des deux hommes démoniaques dans le pays des Gadaréniens (Matthieu 8:28-9:01). Ces hommes étaient si féroces en raison de la prise sur eux des mauvais esprits appelés démons que les gens ont sortis loin des leurs chemins pour les éviter. Le Prince de la paix ne l'a pas fait. Il n'a pas non plus menacé les hommes ou leurs bourreaux spirituels. Sa présence puissante a été suffisante pour rendre ces méchants si terriblement *mal à l'aise* qu'ils criaient: «Qu'y a-t-il entre nous et Toi, Fils de Dieu? Es-Tu venu ici pour nous tourmenter avant le temps?»

Cette Présence qui apporte du confort, de consolation, l'espérance, la paix, la joie à l'âme troublée qui Le cherche, a été reçue par ces méchants comme une menace - une déclaration de guerre. Pourquoi? Parce qu'ils avaient fait des choix encore et encore et encore. Ils ne seraient pas aimer, honorer et servir leur Créateur et vrai Seigneur, Dieu le Père. Ils ont exprimé cette décision de nouveau par une campagne de destruction contre deux de Ses merveilleuses créations - les deux hommes en question. Et maintenant, ils savaient qu'ils ne pouvaient plus continuer avec cette opération. L'arrivée de Jésus était un message clair pour eux. Ils ont cherché à exprimer leur choix en ce qui concerne la destruction de Sa création dans une dernière action désespérée - possédant les porcs, même si ceci ne serait que de quelques minutes jusqu'à ce que les animaux fous s'empresseraient de la falaise et seraient noyés, ne devenant plus accessibles à eux.

them, and especially of their owners for whom this casualty was a great blow. Jesus had brought a sword.

Yet for the two men who had been possessed, that sword brought unexpected, miraculous liberty. Joy! Hope! A new beginning! And for everyone who would ponder the meaning of this event – hope, as well, and a challenge. It revealed the aim of evil, the consequences of following it: death, loss, horror. And thus the hope that, by allying oneself with the Lord, one could change one's path and avoid these consequences. And the challenge: do so. Choose now. Choose over and over again: God, not evil. Life, not death. Love, not hatred. Kindness, not brutality, not cruelty. God, not evil. We CAN so choose. We CAN become bearers of God's mercy and kindness and bring light into a dark world.

An echo of this is found in the life of the Saint whom we commemorate today, July 13, 2014 (which is June 30 according to the Julian calendar): the Newmartyr Michael Paknanas (often surnamed "the Gardener"): [click here](#). Michael was born in 1753 in Athens into a poor family which could not afford to send him to school. He made his living raising and selling vegetables. One day, when he was 18, as he was returning from selling his produce in the countryside he was stopped by some Muslim inhabitants of the city (about one tenth of the population at the time), who accused him of bringing gunpowder to Greek rebels against Ottoman rule. It was 1771. The Greek struggle for liberation was still over 40 years in the future, but war between Russia and Turkey (1768-1774), as a result of which Russia gained control of Crimea for the first time (and would hold it until 1954 when it became part of the Ukrainian Soviet Socialist Republic), had greatly increased antagonism between the Christian and Muslim population.

It was not an unusual matter for one so

Pourtant, ils ont quand même dû demander la permission du Seigneur. Il répondit: «Allez». Et le troupeau de porcs se précipita à la mort - à l'horreur et la consternation de ceux qui les gardaient, et en particulier de leurs propriétaires pour qui cette perte était un grand coup. Jésus avait apporté une épée.

Pourtant, pour les deux hommes qui avaient été possédés, cette épée a porté, inattendue, la liberté miraculeuse. La joie! L'espoir! Un nouveau départ! Et pour tous ceux qui voulaient réfléchir au sens de cet événement - l'espoir, aussi, et un défi. Il a révélé le but de mal, les conséquences de la suivre: la mort, la perte, l'horreur. Et donc l'espoir que, par une décision de s'unir avec le Seigneur, on peut changer sa chemin et éviter ces conséquences. Et le défi: de le faire. Choisissons maintenant. Choisissons maintes et maintes fois: Dieu, pas mal. La vie, pas la mort. L'amour, pas la haine. La gentillesse, pas de la brutalité, pas de la cruauté. Dieu, pas mal. Nous POUVONS en choisir. Nous POUVONS devenir porteurs de la miséricorde et de la bonté de Dieu et apporter la lumière dans un monde sombre.

Un écho de cela se trouve dans la vie du Saint dont nous commémorons aujourd'hui, le 13 juillet 2014 (qui est le 30 juin selon le calendrier julien): le Nouveau-martyr Michel Paknanas (souvent surnommé "le jardinier"): [cliquez ici](#). Michel est né en 1753 à Athènes dans une famille pauvre qui ne pouvait pas se permettre de l'envoyer à l'école. Il gagnait sa vie en cultivant des légumes et les vendant. Un jour, quand il avait 18 ans, alors qu'il revenait de la vente de ses produits dans la campagne, il a été arrêté par des habitants musulmans de la ville (environ une dixième partie de la population à l'époque), qui l'ont accusé de mettre la poudre aux rebelles grecs contre la domination ottomane. Il était 1771. La lutte pour la libération grecque était encore de plus de 40 ans dans le futur, mais la guerre entre la Russie et la Turquie (1768-1774), à la suite de laquelle la Russie a pris le contrôle de la

accused to convert formally to Islam in order to be pardoned. Efforts were made to achieve this with Michael. One official even told him: "Don't be foolish. Make a superficial denial of your faith to save your life. Then go live somewhere else and return to your faith" ([click here](#)). Michael was encouraged to remain steadfast by a zealous Orthodox Christian named George who visited him in prison and prayed with him. Since Michael steadfastly refused to convert, the day of execution by beheading finally came. He was tied to one of the pillars of the magnificent temple of the Olympian Zeucks (that pillar bears an inscription with his name on it to this day). On the way he asked forgiveness of those he met. The executioner, perhaps out of pity due to the youth of the prisoner, or, perhaps more likely, in the hope that Michael might still change his mind and convert, at first administered light blows with the blunt side of the sword. But the young man cried out with the courage inspired by faith in the One Who destroyed death by death: "Strike with all your might for the faith of Christ!" This resolute cry achieved its intent and Michael was off to the heavenly mansions where all conflict is eternally resolved by love and joy.

The paradox finds its resolution – beyond this transitory world where decisions are made and tested over and over. The sword Jesus brought was not the material one that harms the earthly frames of His opponents – it is a spiritual one that prompts a decision: for goodness, love and mercy – embodied in their perfect Symbol, Jesus of Nazareth, or for its opposite: hatred, vengeance, fleeting earthly possessions and power. That sword, by the Holy Spirit, works in the lives of every person who has ever or shall ever live on this planet. It works in us. So let us choose: God, Jesus, love, goodness, kindness, mercy. The quickly

Crimée pour la première fois (et le tiendrait jusqu'à 1954 quand il est devenu parti de la République socialiste soviétique d'Ukraine), ont considérablement augmenté l'antagonisme entre la population chrétienne et musulmane.

Ce n'était pas inhabituel pour quelqu'un d'aussi accusé à convertir formellement à l'islam afin d'être pardonné. Des efforts ont été faits pour atteindre cet objectif avec Michel. Un fonctionnaire lui a même dit: «Ne soyez pas stupide. Fais un déni superficiel de ta foi pour sauver ta vie. Puis vas vivre ailleurs et reviens à ta foi» ([cliquez ici](#)). Michel a été encouragé à rester ferme par un chrétien orthodoxe zélé du nom de Georges qui lui a rendu visite en prison et pria avec lui. Depuis Michel a toujours refusé de se convertir, le jour de l'exécution par décapitation est enfin venu. Il a été attaché à l'un des piliers du magnifique temple de Zeus olympien (ce pilier porte une inscription de son nom sur elle à ce jour). En chemin, il a demandé pardon à ceux qu'il rencontrait. Le bourreau, peut-être par pitié en raison de la jeunesse du prisonnier, ou peut-être plus probable, dans l'espoir que Michel pourrait encore changer d'avis et de convertir, à d'abord administré des coups légers avec le côté non tranchant de l'épée. Mais le jeune homme s'écria avec le courage inspiré par la foi en Celui Qui a détruit la mort par la mort: «Frappe avec toute puissance pour la foi du Christ». Ce cri résolu a atteint son but et Michel a monté dans les demeures célestes où tous les conflits sont résolus éternellement par l'amour et la joie.

Le paradoxe trouve sa résolution - au-delà de ce monde éphémère où les décisions sont fabriquées et testées à plusieurs reprises. L'épée que Jésus a apportée n'était pas un glaive matériel qui endommage les corps terrestres de Ses adversaires - il est spirituel, invitant une décision: pour la bonté, l'amour et la miséricorde - incarnée dans leur Symbole

fading world may call those who so choose: "losers". Jesus crucified, suffering or dead upon the Cross, is seen in this way by those who reject him: willfully or in ignorance (most likely the greater part do so for this reason). Christians know, the Church proclaims: "Jesus Christ is the Victor"! (That is the meaning in Greek of the letters "IC XC HI KA" on the Prospora, the Bread of the Liturgy). We who choose Him – consistently and persistently – are also victors. As is the Newmartyr Michael the Gardener of Athens – whose courageous choice elevated him to the greatest and most beautiful of gardens: Paradise!

parfait, Jésus de Nazareth, ou pour son contraire: la haine, la vengeance, les possessions terrestres temporaires et la puissance. Cette épée, par le Saint-Esprit, fonctionne dans la vie de chaque personne qui a vécu, qui vive ou qui vivra sur cette planète. Il travaille en nous. Alors laissons-nous choisir: Dieu, Jésus, l'amour, la bonté, la bienveillance, la miséricorde. Le monde qui disparaît si rapidement peut appeler ceux qui Le suivent: les «perdants». Jésus crucifié, en souffrant ou mort sur la Croix, est considéré de cette manière par ceux qui Le rejettent: volontairement ou par ignorance (probablement la plus grande partie le font pour cette raison). Les chrétiens savent, l'Église proclame: «Jésus Christ est le Victor!» (C'est le sens en grec des lettres «IC XC HI KA» sur les prospora, le Pain de la Liturgie). Nous, qui Le choisissons - de manière cohérente et persistante – nous sommes vainqueurs. Comme c'est le Nouveau-martyr Michel le Jardinier d'Athènes - dont le choix courageux l'a élevé à la plus grande et la plus belle de jardins: le Paradis!

Le 19 juillet 2014